

Птичи царь

(Приказка).

Прѣди орела — много, много отдавна — бухалѣтъ билъ птичи царь. Силенъ и могущъ билъ той тогава и всички птици се страхували отъ него. Думата му била законъ — що кажелъ, туй ставало.

Минали години.

Бухалѣтъ застарѣлъ и почналъ да се страхува, че е изгубилъ вече прѣжна сила. Това не му давало минута спокойствие и той отъ день на день ставалъ сѣ по-лошъ и по-лошъ. За най-малко нѣщо измѣчвалъ птицитѣ, а по-силнитѣ отъ него заповѣдвалъ скришомъ да убиватъ. Не добро обѣщавало това. Птицитѣ боязливо зашепнали помежду си. Тѣ прѣдчувствували, че има да стане нѣщо страшно, и непрѣгнато чакали . . .

Една нощъ бухалѣтъ рѣшилъ за сѣтепъ пѣтъ да провѣри силитѣ си. Тогава — разправѣли птицитѣ, мѣсецѣтъ крѣвавъ изгрѣялъ и звѣзди падали отъ небето. Птичинятъ царь литналъ навъзбогъ, ала не минало и минута и той, обезсиленъ и цѣлъ треперящъ отъ ядъ и умора, се върналъ връхъ високия клонестъ джбъ. Въ очигъ му горѣлъ страшенъ огънь.

— Какъ?! — питалъ се той. — Мигаръ това може да бжде! . . . Азъ, царя на всички птици, прѣдъ чийто гласъ треперѣше цѣлъ птичи свѣтъ, сега тѣй слабъ? . . . Възможно ли е това?

Бухалѣтъ силно впилъ ноктѣ въ клоня, на който билъ кацналъ, и треперящия му гласъ сѣкашъ питалъ мрачинитѣ:

— Възможно ли е това?!

И, като не получилъ отговоръ, той още по-силно затрепералъ, очитѣ му като мълнии свѣтнаели въ тъмнината и съ страшна яростъ гласѣтъ му прозвучалъ надъ гората:

— Възможно, възможно ли е това?

И такава сила имало въ тоя гласъ, че дърветата плахо зашумѣли, сѣкашъ прѣдъ буря, и всички птици веднага скочили на крака. Кукумявката, гарванѣтъ и кѣлвачѣтъ — прѣвитѣ царюви свѣтници — изплашени и блѣдни като мъртавци, приближили до своя царь и се поклонили. Царскитѣ тѣлопазители — най-вѣрнитѣ царюви силни птици — заели мѣстата си, готови при прѣва думица да изпълнятъ всѣка царска заповѣдъ. Другитѣ птици накацали наоколо и мълчаливо се поклонили.

Бухалѣтъ още по-вече пламналъ. Той не се надѣвалъ, че цѣлиятъ птичи свѣтъ ще чуе неговия отчаянъ гласъ, ще чуе туй, що като отровна змия се е овило около него и тѣй го души, души . . .

— Не бързайте, не бързайте толкосъ! — викналъ той на всички птици. — Не чули още моя викъ и ето ви, идете. Навѣрно, да си избереете по-силенъ и по-могущъ отъ мене, нали? Не бързайте! Азъ царь съмъ още и тежко томува, който забрави това! . . .

— Що думашъ, царю честити, — съ треперящъ гласъ почнала да го разубѣждава кукумявката — ние да измѣнимъ на тебе? Да измѣнимъ на най-смѣлия измежду насъ? Може ли да бжде това? Мигаръ има нѣкой, който да не познава твоята сила? . . . Не, успокой се, царю честити, ние всички завинаги ще ти бждемъ вѣрни . . .

— Ахъ, лъжешъ ти! — викналъ бухалѣтъ и заповѣдалъ тозъ часъ да убиятъ кукумявката.

Царското желание било изпълнено.

— Добрий нашъ царю, — съ настрѣхнали пера, прѣкъсливо заговорилъ кѣлвачѣтъ — послушай твоитѣ свѣтници . . . Тѣ всѣкога сж ти били . . . сж ти били тѣй вѣрни, Ти си най-силния отъ . . .